

tiske lande, deriblandt Japan, støttede FN's tilstedeværelse i Korea og kommissionens opretholdelse.

Forskellige regionale arrangementer og foranstaltninger blev bragt på bane. De om Europa fremsatte udtalelser er allerede berørt ovenfor. Sovjetunionen fremførte sine tanker om et asiatisk sikkerhedssystem, hvilket blev støttet af andre østlige lande og afvist af Ceylon som ude af takt med bestræbelserne på at overflødiggøre Warszawa-pagten og NATO. Latinamerikanske lande fremhævede OAS' indsats i striden mellem El Salvador og Honduras og betydningen af det latinamerikanske frihandelsområde samt af beslutningen om at gøre Latinamerika til en atomfri zone. Cuba betegnede OAS som en filial af State Department. Nogle få afrikanske lande, deriblandt Nigeria, fremhævede OAU's betydning for Afrika.

11. Andre særlige spørgsmål.

Som det er sædvane, kom en række lande også ind på de særlige problemer, der i øjeblikket måtte ligge dem på sinde.

Udenrigsminister Gromyko talte således om begrebet „styrkelse af den internationale fred og sikkerhed“ hvorom han fremlagde et forslag til en deklARATION formet efter Sovjetunionens udenrigspolitiske interesser og opfattelse; Cypren, Grækenland og Tyrkiet talte med forsigtig optimisme om udviklingen på Cypren; Peru talte om sin nylige revolution; Storbritannien imødegik Spaniens krav på Gibraltar og fremhævede, at befolkningen måtte afgøre områdets fremtid; Philippinerne mindede om sit krav på Sabah og blev afvist af Malaysia; Laos mindede om, at det havde været offer for 20 års ødelæggende krig, for hvilken i første række Hanoi og dets allierede var ansvarlige, og appellerede til Genèveaftalernes garantiagt om at leve op til deres ansvar; Haiti talte om sommerens bombeangreb på Port-au-Prince og anden eksilvirksomhed; Fran-

krig talte mod hegemoni; også Jugoslavien var mod hegemoni, blokpolitik og indblanding i andre landes anliggender; Argentina fremsatte påny sit krav om suverænitet over Falklandsøerne, der blev afvist af Storbritannien; Italien og Østrig talte i positive vendinger om udviklingen i Sydtyrol; Panama ville have en ny kanaltraktat; Afghanistan ville have selvbestemmelsesret for Pakhtunistan og blev tilbagevist af Pakistan; Tjekkosllovakiet glædede sig over, at en kontrarevolution var blevet afværget i tide; Ecuador fremstillede sin grænsestrid med Peru; Iran angreb Irak for at lægge hindringer i vejen for besejlingen af Shatt El-Arab og redegjorde for sine interesser i Den persiske Havbugt og blev herfor angrebet af Irak og Sydyemen; Holland, Indonesien og Thailand accepterede eller gik ind for den såkaldte frie valghandling, som havde fundet sted under FN's opsyn i Vest Iran; Pakistan angreb Indien for dets politik i Kashmir og over for muhammedanske minoriteter i Indien, og Indien tilbageviste disse anklager; Guinea og Portugal havde en meningsudveksling om gensidige opbringelser og tilbageholdelser af transportmidler og personer; Honduras og El Salvador havde en hidsig meningsudveksling om striden mellem de to lande, hvorved El Salvador betegnede en stats åbne fjendtlighed over for statsborgere fra et andet land som en aggression, der retfærdiggjorde væbnet indtrængen på det område, hvor fjendtligheden blev udøvet, medens Honduras erklærede, at El Salvadors forræderiske aggression udsprang af uklare grænseforhold samt af el salvadorianeres betydelige udvandring til Honduras på grund af uretfærdig jordfordeling i deres hjemland; Marokko håbede, at Spanien nu ville afstå Spansk Sahara; Guyana var bekymret over sin grænsestrid med Venezuela, og Ghana og enkelte andre uforpligtede lande talte om fordelene ved status som uforpligtet land; en problematik, på hvilken eftertrykket iøvrigt gennem flere år har været aftagende.